

Република Србија
ВРХОВНИ СУД
Рев2 855/2023
16.10.2024. године
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд, у већу састављеном од судија: Гордане Комненић, председника већа, др Илије Зиндовића, Марије Терзић, Добриле Страјина и Драгане Миросављевић, чланова већа, у парници тужиоца АА из ..., чији је пуномоћник Милош Вучићевић, адвокат из ..., против тужене Основне школе „Душан Јерковић“ Ужице, чији је заступник Градски правобранилац Града Ужица, ради накнаде штете одлучујући о ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2611/22 од 12.10.2022. године, у седници одржаној 16.10.2024. године, донео је

ПРЕСУДУ

ДОЗВОЉАВА СЕ одлучивање о посебној ревизији тужене изјављеној против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2611/22 од 12.10.2022. године.

ПРЕИНАЧУЈУ СЕ пресуда Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2611/22 од 12.10.2022. године у делу става I изреке и пресуда Основног суда у Ужицу П1 491/21 од 14.04.2022. године у делу става I изреке, тако што се **ОДБИЈА** тужбени захтев тужиоца за исплату износа од 7.591,40 динара на име разлике у заради за март 2021. Године, са законском затезном каматом почев од 01.05.2021. године до исплате, а у преосталом делу **ОДБИЈА** се као неоснована ревизија тужене изјављена против пресуде Апелационог суда у Крагујевцу Гж1 2611/22 од 12.10.2022. године.

ОДБИЈА СЕ захтев тужене за накнаду трошкова ревизијског поступка.

Образложење

Пресудом Основног суда у Ужицу П1 491/21 од 14.04.2022. године, ставом I изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име разлике у заради за период од 01.06.2018. године до 01.06.2021. године исплати појединачно опредељене износе са законском затезном каматом од доспелости сваког износа до исплате, све ближе наведено у том ставу. Ставом II изреке, обавезана је тужена да тужиоцу на име трошкова парничног поступка исплати износ од 92.453,00 динара.

Апелациони суд у Крагујевцу је пресудом Гж1 2611/22 од 12.10.2022. године, ставом I изреке, одбио као неосновану жалбу тужене и потврдио пресуду Основног суда у Ужицу П1 491/21 од 14.04.2022. године у делу става I изреке, којим је обавезана тужена да тужиоцу на име разлике у заради за период од јуна 2018. године закључно са

мартом 2021. године исплати појединачне месечне износе са законском затезном каматом почев од доспелости сваког појединачног износа, на начин и у висини ближе одређеним тим делом става изреке. Ставом II изреке, преиначена је пресуда Основног суда у Ужицу П1 491/21 од 14.04.2022. године у преосталом делу става I изреке и у ставу II изреке, тако што је: под 1) одбијен као неоснован тужбени захтев тужиоца којим је тражио да се обавезе тужена да му на име разлике у заради за април 2021. године исплати износ од 7.607,53 динара са законском затезном каматом почев од 01.06.2021. године до исплате и за мај 2021. године износ од 7.265,34 динара са законском затезном каматом почев од 01.07.2021. године до исплате и под 2) обавезана тужена да тужиоцу на име накнаде трошкова поступка плати износ од 87.184,25 динара.

Против правноснажне пресуде донете у другом степену, у ставу I изреке и у ставу II изреке у делу који се односи на трошкове поступка, тужена је благовремено изјавила ревизију, због погрешне примене материјалног права, са предлогом да се о ревизији одлучи на основу члана 404. Закона о парничном поступку.

Према оцени Врховног суда испуњени су услови из члана 404. став 1. Закона о парничном поступку – ЗПП („Службени гласник РС“, бр. 72/11... 10/23 – други закон), јер у конкретном случају постоји потреба уједначавања судске праксе, па је одлука као у ставу првом изреке донета на основу одредбе члана 404. став 2. ЗПП.

Испитујући побијану пресуду на основу члана 408. ЗПП, Врховни суд је оценио да је ревизија делимично основана.

У поступку доношења побијане пресуде није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 374. став 2. тачка 2. ЗПП на коју повреду овај суд пази по службеној дужности.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац је у утуженом периоду био у радном односу на неодређено време код тужене на радном месту наставника ... У одељењу је имао једног ученика са посебним потребама. Ученик је наставу похађао по ИОП2 (индивидуалном образовном плану) који је од тужиоца захтевао додатни напор и ангажовање. За тај рад тужиоцу није увећан коефицијент за обрачун и исплату плате за 10% сходно Уредби Владе Републике Србије о коефицијетима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама. Висина разлике у заради по том основу у утуженом периоду утврђена је вештачењем од стране вештака економско – финансијске струке.

Полазећи од овако утврђеног чињеничног стања, нижестепени судови су у побијаном делу закључили да је основан тужбени захтев за исплату утврђене разлике у заради и то првостепени суд за цео утужени период - од јуна 2018. године до маја 2021. године, док је другостепени суд закључио да је тужбени захтев основан за период закључно са мартом 2021. године. Овакву одлуку судови су донели применом члана 3. став 1. тачка 1. подтачка 4. Уредбе о коефицијетима за обрачун и исплату плата запосленим у јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 44/2001... 157/2020 – други закон).

По становишту Врховног суда, насупрот ревизијским наводима, изнето становиште нижестепених судова о основаности тужбеног захтева тужиоца за период од јуна 2018. године до фебруара 2021. године, је правилно.

Наиме, чланом 3. став 1. тачка 4. Уредбе Владе Републике Србије о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 44/01... 157/20), прописано је да се коефицијент запосленом у школи за децу ометену у развоју и наставнику у одељењу за децу ометену у развоју при редовној основној школи увећава за 10%.

Из наведеног следи да право на увећање зараде од 10% имају, поред запослених у посебним школама за децу ометену у развоју, и наставници у редовним школама са формираним посебним одељењима за децу ометену у развоју, а који са њима раде. И по становишту овог суда, цитирана одредба односи се и на наставно особље које у редовним школама ради са децом ометеном у развоју због њиховог додатног радног ангажовања и напора које је неспорно свакодневно улажу у раду са том децом, што оправдава признање права на увећану зараду. Ово и у ситуацији без формираног посебног одељења, па макар се радило о само једном ученику, с обзиром на посебан систем рада и додатно радно ангажовање наставника у раду са дететом са сметњама у развоју, што је у конкретном случају.

У конкретном случају, тужилац је као наставник у одељењу радио са учеником са сметњама у развоју, са којим је морао да ради по посебном индивидуалном образовном програмом, са посебним припремама, обукама и додатним радним ангажовањем, али му за такав рад није увећана плата, па неисплаћивањем увећане плате по овом основу тужиоцу је причињена материјална штете у висини неисплаћене увећане зараде утврђене вештачењем.

Из изнетих разлога, одлучено је као у ставу другом изреке применом одредбе члана 414. ЗПП.

Међутим, када је у питању увећана зарада за март 2021. године, усвајањем тужбеног захтева и за тај месец, погрешно је примењено материјално право од стране нижестепених судова.

Наиме, чланом 1. Уредбе о изменама и допунама Уредбе о коефицијентима за обрачун и исплату плата запослених у јавним службама („Службени гласник РС“, бр. 19/21 од 05.03.2021. године) у члану 3. став 1. тачка 1. подтачка 4. извршена је измена, тако што је право на увећану зараду од 10% признато запосленом у школи за ученике са сметњама у развоју – 10% и тачком 4а) наставнику у редовној школи за рад у одељењу које је формирано само за ученике са сметњама у развоју у којима сви учесници стичу образовање по индивидуално образовном плану 1 (ИОП1) и по индивидуално образовном плану 2 (ИОП2) 10%. Одредбом члана 2. те Уредбе прописано је да се она примењује почев од обрачуна и исплате плате за март 2021. године. Дакле, овим изменама изричито је прописано да када су у питању редовне школе, право на увећану зараду припада наставном особљу за рад у одељењу које је формирано само за ученике са сметњама у развоју у којима сви учесници стичу образовање по индивидуално образовном плану, па је Врховни суд применом ових одредби делимично преиначио нижестепене пресуде и одбио тужбени захтев за

исплату увећане зараде за март 2021. године, те одлуку у ставу другом изреке донео на основу члан 416. став 1. ЗПП.

Преиначујућа одлука о трошковима поступка донета је према успеху тужиоца у спору, правилном применом одредби члана 153. став 2, 154. и 163. став 1-4. ЗПП.

Туженој нису признати трошкови ревизијског поступка, с обзиром да није ставила опредељен захтев за накнаду тих трошкова сходно члану 163. став 1. и 2. ЗПП, па је одлучено као у ставу трећем изреке на основу члана 165. ЗПП.

**Председник већа - судија
Гордана Комненић, с.р.**

За тачност отправка
Заменик управитеља писарнице
Миланка Ранковић